

Del Dia Mundial de la Salut a l'Era Mundial dels Drets Humans 7 d'abril de 2016

Ja en el preàmbul de la Declaració Universal de Drets Humans de l'ONU, es mencionen un seguit de drets iguals i inalienables que l'organització s'ha compromès a fer valdre en tots els seus països signataris. Amb l'avinentsa del proper Dia Mundial de la Salut, fóra bo fer un repàs d'aquells articles que en són d'especial importància:

- Es resol la promoció del progrés social i l'elevació del nivell de vida. Tota persona té tots els drets i llibertats proclamats en aquesta Declaració, sense distinció de cap mena respecte a raça, color, sexe, idioma, religió, opinió política, origen nacional o social, posició econòmica, naixement o de qualsevol altra natura.
- Tot individu té dret a la vida.
- Tothom és igual davant la llei i té, sense distinció, dret a igual protecció.
- Tota persona, com a membre de la societat, té dret a la seguretat social i a obtenir la satisfacció dels drets econòmics, socials i culturals indispensables a la seva dignitat i al lliure desenvolupament de la seva vida.
- Tota persona té dret a un nivell de vida adequat que li asseguri, així com a la seva família, la salut i el benestar, i en especial l'alimentació, la vestimenta, l'habitatge, l'assistència mèdica i els serveis socials necessaris.

Com podem veure, cadascun d'aquests articles són rellevants en la conjuntura actual, un moment en el qual fins i tot països com el nostre, classificats com a molt avançats en l'índex de desenvolupament, estan patint les conseqüències d'una recessió que ha deixat una empremta extremadament negativa en la qualitat de vida de molts dels nostres conciutadans. La salut, com a dret humà, ha de ser promoguda i defensada fins als màxims límits dels que siguem capaços.

El dia 7 d'Abril s'obre un any dedicat a la diabetis. L'OMS alerta del creixement exponencial que aquesta malaltia està vivint, i dels tràngols que suposa per als pacients i als seus familiars, malgrat ésser perfectament tractable, bé a través de medicació adequada i seguiment, bé a través d'hàbits de vida saludables i una nutrició equilibrada. Per què es donen doncs aquestes circumstàncies? Sintetitzant, i sense simplificar: per la manca de recursos. Un percentatge elevat de la població és especialment susceptible a desenvolupar-la, i coincideix amb el grup dels més desemparats; d'aquells que, precisament pel seva situació de precarietat, també tenen moltes més dificultats a l'hora de fer palès el seu estat, i aconseguir ajut per tal de posar-hi remei.

La diabetis, com moltes altres patologies, no és només mèdica: és social. És fruit de l'estigma, del silenci forçat, de la manca d'accés a infraestructures i a un *modus vivendi* que la majoria donem per suposades. En definitiva, és, en gran mesura, el resultat del desfavoriment i la desigualtat.

La nostra civilització es basa en un contracte social, on drets i obligacions van lligades de la mà, afegint-hi els principis de llibertat i igualtat (com de bo fóra poder unir la fraternitat, també). Cada vegada que una persona realitza qualsevol mena de tasca que reverteix en el benefici de la societat en la que viu, i aquesta no li respon proporcionant-li els serveis bàsics que es mereix, es fracturen un xic més els fonaments d'allò que anomenem l'estat del benestar. Benestar per a qui, hauríem de preguntar-nos? Només per a aquells que poden fer sentir la seva veu? Si és així, la Declaració Universal de Drets Humans és paper mullat.

L'administració fa grans esforços, esforços titànics, per pal·liar els efectes d'una crisi econòmica i social que ha afectat pràcticament a tothom. Però no arriba a tot arreu; tot sovint, perquè no compta amb tota la informació. L'accés a les institucions és, no ens enganyem, sovint difícil. I aquí és on la figura de la Sindicatura cobra una importància capital: està en la situació de donar veu a aquells que no la tenen, de fer paleses les misèries que molts dels nostres veïns i veïnes han de viure en l'anonimat, i permetre que casos que passarien fatídicament desapercebuts arribin a instàncies des d'on se'ls hi pugui donar resposta.

Perquè malgrat que el proper 7 d'Abril és el Dia Mundial de la Salut, dedicat enguany a pal·liar la diabetis, hem d'aconseguir arribar a l'Era Mundial dels Drets Humans. Pas a pas. És la nostra obligació, és el nostre dret.

Una obligació i un dret inalienables pels que, des de la Sindicatura, lluitem dia a dia. Pel bé de la societat, que és el nostre bé comú.

José Luis Mayo Gutiérrez
Síndic de Sant Feliu de Guíxols

Ramon Llorente, president del FòrumSD, Fòrum de síndics, síndiques, defensors i defensores locals de Catalunya i defensor de la ciutadania de Girona. En representació dels síndics, síndiques, defensors i defensores locals de: Arenys de Mar, Argentona, Badalona, Barcelona, Cambrils, Cornellà, Cruïlles-Monells-Sant Sadurní de l'Heura, Figueres, Gavà, Girona, Igualada, La Seu d'Urgell, L'Escala, Lleida, Lloret de Mar, Manlleu, Mataró, Mollet del Vallès, Palafrugell, Palamós, Reus, Ripollet, Rubí, Sabadell, Salt, Sant Boi de Llobregat, Sant Cugat del Vallès, **Sant Feliu de Guíxols**, Sant Feliu de Llobregat, Sant Jaume d'Enveja, Sant Jordi Desvalls, Santa Coloma de Gramenet, Terrassa, Tortosa, Viladecans, Vilafranca del Penedès, Vilanova del Vallès, Vilanova i la Geltrú, i Vilassar de Dalt, i síndics agregats de: Gandia, Palma de Mallorca, Paterna, Segovia, Vigo i Vitòria-Gasteiz.